

[Veistrup.]

gennemført, thi det vil være af saa overordentlig stor Betydning for os. Det ældre Tings Medlemmer i dette Udvalg gik ikke ind for det, men enhver kan sige sig selv, at det var Folk, som virkelig forstod, hvor Skoen trykkede, altsaa Folk som dem, jeg talte om, Folk, der sad som selvstændige erhvervsdrivende, men som paa Grund af Tidernes Ugunst ikke var i Stand til at klare sig selv. De kom nu og bad om at faa Hjælp. Men her mødte altsaa det aldersprivilegerede Tings Medlemmer og svarede: Nej, det lader sig ikke gøre. Det var Kapitallens Interesser, som blev værnet, ikke de økonomisk svage jyske Bønders.

Jeg tror, at den saglige Begrundelse for Opretholdelse af det nuværende Landsting ganske mangler. Jeg tror, man maa indrømme, at der ikke i Landstinget findes Aander med saa stor nationaløkonomisk, social og politisk Indsigt, at de ikke ogsaa kan findes i Folketinget. Lad os være beskedne og lade være med at tro, at vi ikke kan undværes. Naar dette Forslag om Landstingets Afskaffelse er forelagt, ser jeg det som en simpel Konsekvens af de senere Tiders politiske Foreteelser herhjemme. Vi har en Regering, som sidder inde med Ansvaret, men en Opposition, som sidder inde med Magten. Det er en Fordeling af Rollerne, der ikke kan opretholdes i det lange Løb. Dersom der skal være nogen som helst Mening i Talen om den almindelige Valgret, maa det vel være den, at den Regering, som har skabt sig et parlamentarisk Flertal gennem Valgets Resultat, ogsaa har Ret til at kræve de Ting gennemført, som den anser for paakrævede. I modsat Fald er den Parlamentarisme og det Folkestyre, som man paastaar vi har herhjemme, en Karikatur, hverken mere eller mindre. Men trods sit parlamentariske Flertal kan Regeringen jo ikke gennemføre, hvad den anser for nødvendigt, tværtimod. Naar den demokratiske Regering fremsætter Forslag af politisk eller økonomisk Natur, Forslag, som ikke mindst under disse Forhold har til Formaal at mindske den økonomiske Ulighed Befolkningsklasserne imellem, vaagner den Mennesket iboende konservative Tankegang, og saa ved man, hvad der sker. Konservatismen ligner altid sig selv, hvad enten den kalder sig Højre eller Venstre. Forslag af den Karakter vil altid forlade Landstinget i forringet Skikkelse, dersom deres Gennemførelse ikke ligefrem hindres. Thi den store Forskel er der paa den engelske og svenske Forfatning og den danske, at de to Steder har Overhuset forfatningsmæssig

Ret til Udsættelse, men kan ikke virke hindrende, men det danske Overhus, Landstinget, kan praktisk talt forhindre al Lovgivning, og med de senere Tiders politiske Foreteelser for Øje forekommer det mig, som sagt, at det Tidspunkt er kommet, da Spørgsmaalet om en Ændring i vor Forfatning under den ene eller den anden Form trænger sig paa.

Det mest rationelle er, at vi gaar over til Etkammerssystemet, og jeg tvivler ikke om, at dansk Folkekultur, saaledes som den findes hos Menigmand, er af den Beskaffenhed, at man trygt kan lægge Landets Skæbne i den almindelige Befolknings Haand, man behøver ikke at have et delvis uopløseligt Ting som Bremsekreds eller Hindring for den Udvikling, der ønskes. En Ordning som den, vi har i Øjeblikket, hvor en Opposition kan hindre Gennemførelse af en Lovgivning, som ønskes af Regeringen og Regeringspartierne, for bagefter at rejse ud i Landet og haane den usle og elendige Regering, fordi den ikke har gennemført det, som Oppositionen har hindret, er baade urimelig og uredelig. Magten og Ansvaret bør derfor forenes paa eet Sted, og det bør være hos Regeringen, som bæres oppe af Befolkningens Flertal. Dette er og bør være den almindelige Valgrets Konsekvens.

Efter de Udtalelser, som er fremsat af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet henholdsvis paa Venstres og Konservatives Vegne, er der jo ikke meget Haab om, at vi i denne Omgang naar til en Afslutning med Hensyn til Forfatningsspørgsmaalet. Det ærede Medlem (Hauch), som talte paa Venstres Vegne, sagde, at med Venstres Medvirken skete der ikke nogen Ændring i vor Forfatning. Det bereder mig i og for sig ingen Overraskelse, det var jeg saadan halvvejs belavet paa. Men jeg vil dog gerne spørge det ærede Medlem: Vil det sige, at det ærede Medlem nægter overhovedet at forhandle om dette Spørgsmaal? I saa Tilfælde vilde der jo ikke være nogen Mening i at kræve Udvalgsnedsættelse, medmindre Det konservative Parti ønsker at gaa ind i en Forhandling, og jeg forstod det ærede Medlem (Lange), som talte paa de Konservatives Vegne, saaledes, at der var nogen Mulighed i den Retning. Det ærede Medlem sagde nemlig, at skulde vi være villige til at drøfte Forholdet paa anden Basis, saa var man villig fra konservativ Side. Der er derigennem skabt et lille Haab, om jeg saa maa sige, og jeg skal derfor ved Forhandlingens Slutning tillade mig at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg.